

дітей та молоді.

Розв'язання потребує і проблема кадрового забезпечення. Недостатня кількість фахівців для роботи із дитячими та молодіжними громадськими організаціями пов'язана як з соціальними умовами (низький рівень оплати їхньої праці, низький соціальний статус у суспільстві), так і відсутністю на державному рівні системи підготовки та перепідготовки фахівців, лідерів-організаторів дитячих та молодіжних громадських організацій.

Одним із шляхів розв'язання цієї проблеми є цілеспрямована підготовка соціальних педагогів до роботи з громадськими дитячими та молодіжними організаціями. Соціальний педагог у змозі надати професійну допомогу в створенні і функціонуванні громадської організації, налагодити взаємодію між різними соціальними інститутами, надати соціального спрямування діяльності організації. Це може стати першим кроком для подолання існуючих проблем та перешкод для сучасного дитячого і молодіжного руху.

Соскін М.О.
КНТЕУ

МОДЕЛІ БЮРОКРАТІЇ ЯК СУСПІЛЬНОГО ІНСТИТУТУ

У політичній науці минулого й сьогодення існує постійний науковий інтерес до вивчення бюрократії як суспільно-політичного явища. Її дослідження завжди було пов'язане із численними труднощами, насамперед аморфністю самого поняття, оскільки існують десятки різних, часом суперечливих один одному визначень поняття бюрократія.

Термін “бюрократія” означає панування канцелярії й вживається в декількох значеннях: по-перше, як прошарок вищих чиновників у державі; по-друге, як канцелярщину, ігнорування сутності справи заради дотримання формальностей.

В різних галузях знання цей термін завжди розуміли по-різному. У державознавчих дослідженнях бюрократію трактують як “правління бюро”, тобто спеціально призначеними і офіційно уповноваженими на управління кадрами [1, с.439]. У соціології під бюрократією розуміється особливий тип організації не так державного, як адміністративного управління: у цьому значенні бюрократія властива не тільки демократичним і авторитарним державам, але також діловим корпораціям, профспілкам, політичним партіям [2, с.56]. Економісти розглядають бюрократію як особливу організацію, що фінансується за рахунок грошей платників податків, не знає “дисципліни прибутку” і не реагує на тиск із боку ринку [3, с.25].

В енциклопедичному словнику з політології, дається три визначення бюрократії: по-перше, “соціальний організм, результат соціальних антагонізмів, протиріч, політичного відчуження; по-друге, система управління, яка функціонує за допомогою відділеного від суспільства апарату влади, що панує над ним та володіє специфічними функціями та привілеями; по-третє, прошарок людей, пов'язаний із цією системою” [4, с.34]. Таке визначення

бюрократії, що має негативне забарвлення, здебільшого, характерне для багатьох соціальних груп у сучасному світі [5, с.155].

На нашу думку, бюрократія – це одночасно й система державних організацій, установ, відомств, включених у структуру виконавчої влади й спільність людей, що представляють особливий соціальний прошарок, що функціонує в рамках даної системи.

Як будь-який суспільний феномен, бюрократія має як зовнішні так і внутрішні специфічні причини існування. До зовнішніх причин прояву бюрократії відносяться: по-перше, ті традиції й особливості, які є в основі існування кожного національного суспільства; по-друге, політичний режим; по-третє, особливості еволюції політичної еліти й вищого прошарку бюрократії. До внутрішніх причин формування бюрократичного стилю управління варто віднести: традиції й особливості генезису “касти” чиновників; ступінь розвитку загальної культури суспільства, зокрема політичної культури; логіку розгортання самої політичної системи в суспільстві.

Варто особливо зазначити, що на рівні повсякденної свідомості нині бюрократія й бюрократизм зливаються воедино. У зв'язку з цим бюрократія характеризується винятково як спосіб управління, негативна форма прояву службової, посадової діяльності органів виконавчої влади. Характерними рисами бюрократії стають: непублічність, знеособленість, ієрархічність.

Одним з перших науковців, хто здійснив спробу розібратися, у сутності бюрократії, був Г.В.Ф. Гегель. У “Основах філософії права” він докладно проаналізував чиновництво, його сутність, структуру і функції. За Г.В.Ф. Гегелем ефективність бюрократичного управління, може бути гарантована через ототожнення громадянського суспільства і держави. Характеризує бюрократію як головну пануючу складову частини суспільства, де зосереджені державна свідомість, освіченість і професіоналізм. Він вважає чиновників головною опорою держави “у відношенні законності й інтелігентності”.

В цілому ж, все різноманіття трактувань бюрократії можна звести до основних типів: М. Вебера, марксистської, а також імперської моделі бюрократії.

Література: 1. Водолазов Г.Г., Вельский В.Ю. Политология. – М.,2005. 2. Социология: Энциклопедия. – М.,2003. 3. Райзберг Б.А., Лозовский Л.Ш., Стародубцев Е.Б. Современный экономический словарь. – М.,2003. 4. Политология: Энциклопедический словарь. – М.,2001. 5. Гудков Л.Д., Левада Ю.А., Левинсон А.Г., Седов Л.А. Феномен бюрократии в историко-социологической перспективе II Мировая экономика и международные отношения.1989.- № 2.

*Сухляк А.
НТУ «ХПИ»*

ЕВРОМАЙДАН КАК ПОЛИТИЧЕСКАЯ ПРОВОКАЦИЯ ПОЛИТИКИ ВИКТОРА ЯНУКОВИЧА

По своей сути политическая провокация, как феномен, выступает средством основанным на вызове ответных действий оппонента, последствия которых могут быть использованы в дальнейшем противоборстве [1].